

добре сресана черна брада, направи две крачки напредъ къмъ императорския престолъ и рече:

— Ние, храбритѣ араби, ислями, и вие силнитѣ и учени румеи, сме съседи. Нашитѣ и вашитѣ бащи и дѣди отъ много години водятъ война помежду си. Много кръвъ се е проляла и много наши и ваши войници сж загинали. Дошло е време да поговоримъ, защо се биемъ, да се разберемъ помежду си и да се помиримъ. Вие изповѣдате вѣрата въ *Христа*, а ние изповѣдаме вѣрата на *Мохамеда*. Нека се събератъ ваши и наши учени и мждри люде и да видятъ, коя вѣра е права, та нея да приемемъ всички. Като се спогодимъ по вѣрата, лесно ще се погодимъ за пленниците, за границитѣ и за земитѣ. Тогава между насъ и васъ ще настѣпи миръ.

Младиятъ императоръ погледна своитѣ съветници, които нѣщо му прешепнаха.

Той дигна главата си и отговори.

— Бива! И ние желаемъ да се спогодимъ и помиримъ съ васъ. Нека се разберемъ.

Императорътъ повика единъ слуга и му поръча да покани отъ главната школа, която бѣ близо при двореца, *Константина Философа*, нареченъ по-късно св. Кирилъ, братъ Методиевъ, роденъ въ Солунъ.

Константинъ, младъ мжжъ, 28-годишенъ, хубавъ по лице и строенъ на снага, облѣченъ въ расо, скоро пристигна, поклони се на императора и застана мирно.

— Мждрецо Константине, рече императорътъ. Тѣзи хора сж араби — мохамедани. Дошли сж при насъ да искатъ ученъ, образованъ човѣкъ, който